

IASS' historie: En personlig fortelling

Janet Garton
University of East Anglia

History of IASS: A Personal Story

Abstract: As the official historian of the International Association for Scandinavian Studies, and one of the two authors of *The History of the International Association of Scandinavian Studies 1956–2006*, I have been asked to tell the story of the almost 70 years of our association's existence. The whole thing began in Cambridge in July 1956, as an informal meeting of 65 academics, most of them from the Nordic countries or the United Kingdom; on that occasion there was a grand total of 13 lectures. Since that time there has been a conference every other summer – until the summer of 2020, when it had to be postponed for a year due to the pandemic. It was agreed from the very earliest days that the meetings would be held in a Nordic country and a non-Nordic country alternately, although it was not until 1962, in Aarhus, that IASS was given its official name, and supplied with a constitution and a committee (president, secretary, treasurer etc.) For the early conferences the theme was exclusively literary, but in more recent times it has been expanded to take in other disciplines, such as history, sociology, film studies etc. In 1986 Elias Bredsdorff published a slim volume about the first thirty years of IASS, which I supplemented in 2006 with an account of the following twenty years. I have attended every single conference since 1970, so my talk will provide an extremely personal account of how IASS has become a part of my own history.

Den spede begynnelse

The International Association for Scandinavian Studies – IASS – begynte, som mange tradisjonsrike forsamlinger, som en liten gruppe likesinnede entusiaster. Det var The Department of Scandinavian Studies

Memory and Remembrance in Scandinavian Cultures: Recollecting History. Edited by Atėnė Mendelytė and Ieva Steponavičiūtė Aleksiejūnienė. (Scandinavistica Vilnensis 17:3). Vilnius University Press, 2024.

<https://doi.org/10.15388/ScandinavisticaVilnensis.2023.19>

Bilde 1: Deltakere i IASS 1. Cambridge 1956
(Bredsdorff og Garton 2006, 61)

i Cambridge som tok initiativet sommeren 1956 og sendte ut innbydelser til kolleger i Storbritannia, Norden og den øvrige verden til et seks dagers møte med akademiske foredrag. Det kom i alt 65 deltakere, som ble innlosjert i Trinity College, og det ble holdt 13 innlegg, noen på engelsk, noen på et nordisk språk (Bredsdorff et al. 2003, 113). Med så få innlegg må tempoet ha vært ganske avslappet! Blant foredragsholdere kan nevnes internasjonalt kjente navn som Einar Haugen, Elias Bredsdorff, Edvard Beyer, Francis Bull, James McFarlane, og Gunnar Tideström (Bredsdorff og Garton 2006). Det vil ikke overraske noen å høre at det var overveiende menn som deltok i dette møtet: jeg fant bare tre kvinner blant deltakerne (Brita Mortensen, Muriel Bradbrook og Saskia Ferwerda), og ingen av dem holdt foredrag.

17 av deltakerne kom fra britiske institutter, og møtet var fra begynnelsen i høy grad preget av britiske skikker og regler, ikke minst takket Ronald Popperwell, som den gang var universitetslektor i norsk i Cambridge og var drivkraften bak møtet; senere ble han IASS' mangeårige sekretær. Det var også av den grunn at konferansens vedtekter og referatene fra generalforsamlingene kom til å bli avfattet på engelsk – de

siste lød til forveksling som møtereferater fra et ærverdig og nokså gammel dags britisk firma.

På dette første møtet var det (så vidt jeg vet) ingen planer om å arrangere en fortsettelse. Det var først i september 1957 at det ble foreslått av Det norske kulturkontoret at «Den 2. internasjonale studiekonferanse om nordisk litteratur» skulle avholdes i Norge, ved Nansenskolen i Lillehammer i juli 1958. For første gang hadde konferansen et tema: «Eksperiment og fornyelse i nordisk litteratur i det 20. århundre». Denne gangen kom det 55 deltakere, hvorav 22 fra Norge og 12 fra Storbritannia, og det ble holdt bare 10 innlegg. Det må da ha vært rikelig med tid til andre aktiviteter; historien forteller om utflykt til Maihaugen, til Bjørnsons Aulestad og til Undsets Bjerkebæk. Én viktig bestemmelse ble tatt denne gangen, og det var at fremtidige konferanser skulle avholdes annenhver gang i et nordisk og et ikke-nordisk land. Følgelig ble konferansen i 1960 henlagt til Nederland, til Det kulturelle senter i Oosterbeek. Temaet var «Impresjonismen (sein-naturalismen og nyromantikken) i nordisk litteratur 1880-1900 i europeisk lys». Det kom 43 deltakere (det ser ut til å bli færre for hver gang!) og det ble holdt hele 8 innlegg. Utflykter, mottakelser og offisielle middager var blitt et fast inventar i ukens forløp.

Med neste konferanse, som ble avholdt i Aarhus i 1962 med temaet «Revaluations», ble det tatt noen viktige bestemmelser for konferansens fremtidige styre. Det var en større arrangement – det kom 99 deltakere fra 13 land – selv om det fremdeles var litt sparsomt med innlegg, 11 denne gangen. For første gang ble en dikter invitert til å være med – det var danske Thorkild Bjørnvig – og andre kjente figurer opptrådte, bl.a. Sven Møller Kristensen, P.M. Mitchell, Harald Næss, F.J. Billeskov Jansen. Konferansen fikk sitt offisielle navn, *The International Association for Scandinavian Studies* – selv om det i etterkant like ofte ble kalt *The International Association of Scandinavian Studies*. Det er ikke noen stor forskjell, men meningen var vel at foreningen skulle virke for å fremme faget. Det ble vedtatt noen statutter (dvs. *The Constitution*) og nedsatt en komité med president (A.H. Smith), kasserer (Harald Noreng) og sekretær (Ronald Popperwell), pluss noen menige medlemmer.

Etter dette kom det mer fart over konferansens møter, og det begynte å komme flere deltakere. Til London i 1964, med tema «Literary Influence» kom det 80 akademikere, til Uppsala i 1966 (tema: «Växelverkan mellan skönlitteraturen och andra konstarter») kom det 129, til Paris i 1968 (tema: «Rencontres et courants littéraires franco-scandinaves») kom

det 154, og til Bergen i 1970 (tema: «Den moderne roman og romanforskning i Norden») kom det 145. Det ble ganske snart skikk å velge til president den som skulle stå for neste konferanse, f.eks. Maurice Gravier før møtet i Paris, Harald Noreng før møtet i Bergen. Forleggere og ambassadører – til og med ministre – begynte å interessere seg, og de offisielle mottakelsene ble snart temmelig overdådige. Men det var fortsatt bare plenumsforedrag.

Min IASS-historie

Min personlige IASS-historie begynner i 1970, da jeg var med for første gang som nybakt universitetslektor fra UEA til konferansen i Bergen. Og jeg har vært tilstede på hver eneste konferanse siden da, 26 i alt. I 2020 ville ha vært min 50-års feiring – litt trist at jeg gikk glipp av den! Jeg har vært med ikke bare fordi det var faglig viktig å høre innlegg og følge med på den internasjonale utviklingen i faget, men mest av alt fordi det var så lystbetont å møte hver gang så mange av mine kolleger fra andre institutter i og utenfor Norden. Det kom flere debatter, samarbeidsprosjekter og bokserier ut av disse møtene – for meg som helt sikkert for mange andre. Men det var også mer enn det: for meg ble konferansen til en slags storfamilie, en internasjonal samling av gode venner og meningsfeller.

Det var også i 1970 at det begynte å komme bøker med konferansens foredrag (de såkalte «Proceedings»), og det har fortsatt like til i dag. Den første var en ganske beskjeden bok på bare 218 sider, som het *Den moderne roman og romanforskning i Norden*; den ble utgitt av Universitetsforlaget i Norge (Noreng 1971). Konferansen i Kiel i 1972, med temaet «Skandinavische Lyrik der Gegenwart», var den første hvor det også var arbeidsgrupper i tillegg til plenumsforedrag, noe som betydde at antallet sider i konferanseboken begynte å vokse. Den este snart ut til 500 sider eller flere. Rekorden ble nådd (tror jeg) med boken fra Reykjavík-konferansen i 1994, *Litteratur og kjønn i Norden*, som hadde 755 sider (Kress 1994). Ikke langt etter ligger den fra Wien i 2004, *Der Norden im Ausland – das Ausland im Norden*, med 698 sider (Rossel 2006). Noen ganger ble det bare utgitt et utvalg av innleggene – av økonomiske eller forlagspolitiske grunner. (Det finnes faktisk et arkiv med alle disse utgivelser, som jeg opprinnelig eide, men som jeg sendte til Maria Sibinska etter møtet i Gdansk – og som jeg håper og tror har blitt tatt vare på!)

Bestemmelsen om at konferansen skulle avholdes annenhver gang i et nordisk land førte etter hvert til en slags sirkelbevegelse, hvor det føltes

som en forpliktelse for hvert land å «ta sin tur». I Norge ble Lillehammer og Bergen fulgt av Trondheim (1990), Agder (2014) – og nå blir det snart Tromsø (i 2023). I Sverige etter Uppsala kom først Göteborg (1986) og så Lund (2010), og i Danmark etter Aarhus kom Odense (1982), Aalborg (2002) og København (2018). I Finland kom turen først til Helsingfors (1978) og så til Åbo (2006). På Island har vi vært to ganger i Reykjavík, i 1974 og igjen i 1994, og i 1998 ble vi invitert til Færøyene. Utenfor Norden har vi et større utvalg av flotte universitetsbyer, som vi ennå ikke har sluppet opp for. Konferansen har hele tiden funnet sted i Europa, bortsett fra den ene uforglemmelige gang i 1984, da vi ble invitert til University of Washington i Seattle for å snakke om «Scandinavian Literature in a Transnational Context: Reception, Translation, Migration».

Det er kanskje på sin plass her å si litt om språk på konferansene. Det er nok klart fra hva jeg har sagt om konferansens temaer at det har vært stor variasjon i språkbruk helt fra begynnelsen; temaene og innleggene ble formulert på dansk, norsk, svensk, finsk, tysk, fransk og engelsk. Den engelske innflytelsen dominerte i begynnelsen, til dels fordi idéen til møtene ble utarbeidet i Cambridge: av de første 13 innleggene ble 7 avholdt på engelsk, og 6 på et nordisk språk. Men etterhvert ble det ansett som viktig av deltakerne at de nordiske språk – dvs. dansk, norsk og svensk – ble brukt så mye som mulig. Konferansen ble ett av de meget få internasjonale møter hvor skandinaver kunne bruke sitt eget språk og bli forstått av andre skandinaver. Dette har selvfølgelig gjennom årene skapt problemer for noen av deltakerne, for akademikere som studerer nordiske emner, men ikke behersker nordiske språk aktivt, og etter hvert også for finnene og for islendingene som kanskje ikke behersker disse språkene så godt nå som de gjorde før i tiden. Og det er forståelig at akademikere gjerne vil nå ut til et internasjonalt publikum på et internasjonalt språk. Men jeg synes allikevel at dette er et viktig prinsipp som vi burde holde fast på så langt det er mulig. Engelsk har – dessverre, ville jeg si – blitt mer og mer dominerende i løpet av de siste årene. Nesten hver gang har vi en debatt på generalforsamlingen om hvorvidt hele konferansen burde avholdes på engelsk. Jeg håper at vi kan holde fast på å være et unntak fra resten av verden her, og at vi kan bidra til å bevare de nordiske språk som akademiske språk. Dette mener jeg er nødvendig for å bevare språkvariasjonen – og det er også nødvendig for å unngå at konferanseinnleggene blir holdt på et forflatet – og ikke alltid like feilfritt – engelsk. Personlig synes jeg det er litt trist at fire av de seks hovedinnlegg her i Vilnius blir holdt på engelsk, og hvis jeg har talt riktig, så

er også 56 av de 113 gruppeinnlegg på engelsk – selv om jeg selvfølgelig er klar over at det kan være gode grunner til det.

Uforglemmelige minner

Hvis jeg etter dette kan tillates å bruke et engelsk uttrykk, så er det virkelig «a walk down memory lane» for meg når jeg tenker tilbake på mine konferanser – jeg kan datere dem etter ekteskap, graviditeter, barnefødsler, skilsmisse osv. Da jeg var med for første gang var jeg nygift og min eldste sønn var ikke født; nå er han 48 og selv far til tenåringer. Jeg har så mange fine minner fra disse årene. Litteraturprofessor Sven Møller Kristensen som plutselig begynte å spille jazzpiano en sen kveld på Fana Folkehøgskole. Møtet i Helsingfors i 1978, midt i kvinnebevegelsens hete, da Johan Wrede gav Märta Tikkanen *vår* «nordiske råds litteraturpris» – den som hun *burde* ha fått for *Århundradets kärlekssaga*. (Prisen hadde da blitt utdelt hvert år siden 1962, og ennå hadde ingen kvinne fått den.) «Bordvisene» som Lars Huldén diktet og proklamerte ved festmiddagen gjennom mange år. Utflukten til Lopez Island fra Seattle i 1984, hvor vi besøkte Henning Sehmsdorfs gård, spiste en hel sau og svømte i hans tjern (Bilde 2 viser Henning som ønsker deltakerne, bl.a. Birgitta Steene, velkommen til gården).

Den utsøkte maten og mengden av drikkevarer i Zürich i 1988, hvor det sies at Oskar Bandle brukte en del av sin personlige formue på å være vert. Møtet med President Kristján Eldjárn, og senere med President Vigdís Finnbogadóttir på Bessastaðir på Island (Bilde 3), og så besøket på Thingvellir og på Snorre Sturlasons og Egil Skallagrímssons hjemsteder, hvor turlederen snakket om dem som om de fremdeles bodde der. Båtturen rundt Færøyene i 1998 i litt ustabilt vær (på Bilde 4 kan dere se at det var litt kjølig på vannet med Turið Sigurðardóttir og andre), og en senere båttur på The Norfolk Broads i 2000 i litt stillere farvann (Bilde 5 viser bl.a. Otto Hageberg og Jens Kramer). Og alltid, som avslutning, flotte middager med begeistrede taler og den obligatoriske siste dans.

Det er unektelig litt vemodig å se tilbake på så mange forsvunne venner fra den gang. Det er også mer enn vemodig for meg personlig å tenke på utviklingen av faget skandinaviske studier i Storbritannia, som sto så sterkt på 1970-tallet. Midt i det tiåret ble det undervist i nordiske språk på ikke mindre enn 14 britiske universiteter, og på syv av dem kunne man ta sin universitetsgrad med hovedvekten på nordiske studier: dvs. universitetene i Cambridge, Newcastle, Norwich (UEA), London (UCL),

Bilde 2: Utflukten til Henning Sehmsdorfs gård. Seattle 1984 (Janet Gartons private arkiv)

Bilde 3: Islands President Vigdís Finnbogadóttir med noen av gjestene. Reykjavík 1994 (Bredsdorff og Garton 2006, 66)

Bilde 4: Båtturen rundt Færøyene 1998
(Bredsdorff og Garton 2006, 67)

Bilde 5: Båttur på The Norfolk Broads i 2000
(Janet Gartons private arkiv)

Aberdeen, Hull og Aberystwyth. Men allerede i løpet av 1980-årene begynte antallet studenter som var interessert i å studere fremmede språk å dale. Budsjettene ble strammere, og skiftende universitetspolitikk betydde også at færre ressurser ble gjort tilgjengelige for såkalte minoritetsfag. De nordiske kulturdepartementene gjorde hva de kunne for å støtte oss gjennom flere år – de sendte både lærere og penger – men i lengden var det ikke nok. Instituttene begynte å lukke det ene etter det andre, og da vi kom til 2010, var det bare to tilbake: UCL og Edinburgh. Disse to avdelinger fortsetter fremdeles tappert, men ikke uten bekymring for fremtiden.

Hvis vi derimot ser på det internasjonale bildet, kan vi glede oss over at så mange nye institutter i andre land har kommet til – ikke minst i de baltiske land, hvor det ser ut til at faget flourerer.

For meg personlig kom et av høydepunktene i konferansens historie i 1980, da den ble avholdt i Greifswald, som den gang lå i Øst-Tyskland. (Bilde 6 er fra Greifswald-konferansen, og den har jeg takket være Ieva, som sendte den til meg. På bildet ser dere bakerst fra høyre Edvard Beyer, Leif Mæhle og Elias Bredsdorff; foran står Horst Bien ved siden av en blond kvinne som var vår nåværende president Ieva Steponavičiūtė Aleksiejūnienė's mor Svetlana Steponavičienė-Nedeliajeva – så Ieva har også sin egen IASS-historie). Men grunnen til at denne konferansen var et høydepunkt for *meg* er at det var her det skjedde et sammenstøt som var det nærmeste vi noen gang kom til en palassrevolusjon – og det var ekstra pirrende (og for dem nok ganske alarmerende) at det skulle skje i et kommunistland. Den «gamle garde» ble plutselig feiet bort. Ronald Popperwell hadde vært sekretær siden tidenes morgen, og Gustav Albeck hadde vært kasserer siden 1968. «The secretary and treasurer were re-elected» står det lakonisk i møtereferatene for hver gang. Men i 1980 hadde vi for en gangs skyld et ordentlig valg, og da ble jeg valgt til sekretær og Leif Mæhle til kasserer – skjønt han foretrakk å bli kalt skattemester. Ronald Popperwell hadde da vært sekretær i 24 år – og ære være hans minne, han hadde gjort en fin jobb – men det var på tide, syntes vi, at det kom noen nye rekrutter og noen nye ideer. Jeg lovet den gang ikke å sitte som sekretær i like lang tid – og følgelig gikk jeg av i 1998. Det var da jeg ble valgt til president, siden neste konferanse skulle avholdes i Norwich. Malan Marnersdóttir ble valgt til sekretær, og vi ble enige om at vi ikke lenger trengte en skattemester, siden det egentlig ikke var noen skatt å ta vare på fra gang til gang – det var mer et spørsmål om å finne nok støtte til at utgiftene kunne dekkes fra gang til

Bilde 6: Greifswald 1980 (Ieva Steponavičiūtė Aleksiejūnienės private arkiv)

gang, og å finne midler til at reisestipendier kunne utdeles til dem som ellers ikke kunne være med.

Så sto jeg for «milleniumskonferansen» i Norwich i år 2000, hvor vi valgte et tema vi syntes var passende for årstallet: «Begynnelser og avslutninger i nordisk litteratur». De som har organisert en større konferanse vet hvor mye arbeid det er – mange ganger har jeg hørt etterpå fra kolleger: «jeg skal aldri gjøre det igjen». Noen har en hel stab til å hjelpe seg – i dette tilfelle gjorde jeg nesten det hele selv, med trofast støtte fra min kollega Carla Lathe. Det er litt av en utfordring å finne passende innkvartering, bespising og underholdning til 160 mennesker; men det var også morsomt å ønske så mange gamle venner velkommen til min egen by. Norfolk har en egen, og for mange uventet, sjarme; vi kunne vise våre gjester The Norfolk Broads, kongegården i Sandringham, fine små kyststeder som Sheringham, og den historiske Blickling Hall, hvor Anne Boleyn ble født – og hvor hun går igjen hvert år på sin henrettelsesdag.

Er alle mine minner fra våre konferanser like lysende, da? Jeg har prøvd å komme på noen dårlige erfaringer, men jeg må innrømme at det er vanskelig. Litt reisebesvær noen ganger, tømmermenn en gang imellom etter et festlig lag – men ellers markerer konferansene for meg

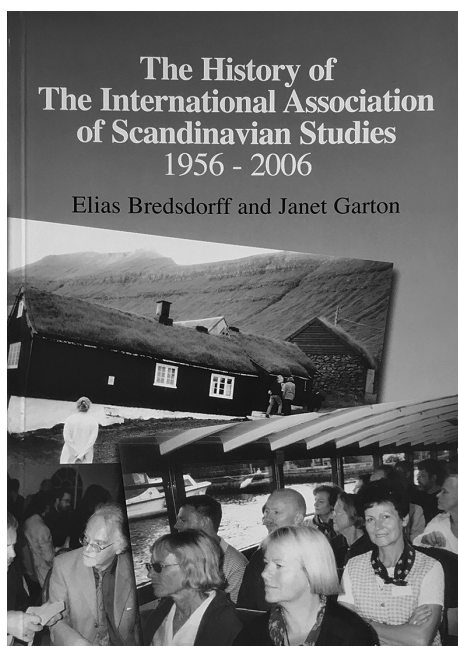
milepeler gjennom karrieren, hvileplasser kunne man kanskje si, hvor man kunne gjøre opp status og samle energi til nye fremstøt.

Snart nærmer vi oss 70-årsfeiringen for IASS – i 2026. Møtene har utviklet seg på mange måter siden vår spede begynnelse. Ikke bare har de blitt mye større, men kjønnsdelingen har forandret seg markant. Fra å være utelukkende menn som holdt innlegg på første konferansen, har det nå blitt minst like mange kvinner. Fire av de seks plenumsforedrag i Vilnius blir holdt av kvinner, og ca. 70 av de 113 gruppeforedrag. Det som tidligere var programmet for hustruer som ledsaget sine menn har blitt til programmet for partnere. En annen forandring har skjedd i konferansens fokus. Til å begynne med var temaet alltid litterært; men i de senere årene har det blitt i økende grad tverrfaglig, med foredrag om historie, film, sosiologi osv.

Historieskrivingen

Jeg har heldigvis ikke måttet stole utelukkende på min egen hukommelse eller min egen etterforskning for å gi denne lille oversikten over IASS' historie siden 1956. Den velkjente akademiker og polemiker Elias Bredsdorff var ansatt i University of Cambridge i 1956 og han var en av initiativtakerne til den første konferansen; siden kom han til de fleste møtene, og i 1986 skrev han en beskjeden pamflett på 48 sider, *The History of IASS*, som ble gitt ut av Göteborgs Universitet (Bredsdorff 1986). Pamfletten dekker de første tretti årene av IASS' historie, frem til konferansen i Seattle i 1984. Tyve år senere fikk jeg idéen om å skrive en fortsettelse. Min bok inkluderer Elias' historie, og fortsetter frem til 2006.

Boka ble gitt ut på mitt eget forlag, Norvik Press, og med hjelp av Clas Zilliacus fikk vi støtte fra konferansen i Åbo slik at den kunne deles ut gratis til alle som kom til den konferansen i 2006. Den inkluderer en liste med alle konferansene frem til da, og alle bokutgivelser. Den er også illustrert med en del fargebilder, særlig fra de siste konferanser. Her er noen få av dem – fra Seattle 1984 (Bilde 8 Leif Mæhle, Åsfrid Svensen, Gudleiv Bø; Bilde 9 viser flere av deltakerne, bl.a. Göran Printz-Påhlson), Zürich 1988 (Bilde 10 inkluderer Vigdis Ystad og Idar Stegane), Budapest 1992 (Bilde 11 med Svein Skorri Höskuldsson, Jorunn Hareide, Andras Masat m.fl.), Reykjavík 1994 (Bilde 12 bl.a. Annegret Heitmann og Leif Longum), Bonn 1996 (Bilde 13 – her ser dere Malan Marnersdóttir og Dagný Kristjánsdóttir), Norwich 2000 (Bilde 14 Øystein Røttem og Louise Winge, Bilde 15 med Anker Gemzøe og Michael Robinson sammen med vår gjesteforfatter Pia

Bilde 7: Omslag af Bredsdorff, Elias og Janet Garton 2006 med bilder fra forskjellige konferanser

Tafdrup), Wien 2004 (Bilde 16 med Maria Sibinska og Malan Marnersdóttir, og Bilde 17 som bl.a. viser Jens Kramer). Jeg har ca. 15 eksemplarer av boka tilbake – så hvis noen brennende ønsker seg en kopi, så kan jeg sende den med posten. Bare send adressen.

Ja, 2006 – det er nå 15 år siden. Tiden nærmer seg da man burde begynne å tenke på neste avsnitt i IASS' historie. Det er allerede 8 konferanser å dekke. Vi mangler en beskrivelse av konferansen i Åbo om «Gränser i nordisk litteratur», og så følger disse steder og temaer:

- 2008: Gdansk – «Nordisk drama: fornyelser og transgresjoner»
- 2010: Lund – «Translation – Adaptation, Interpretation, Transformation»
- 2012: Riga / Daugavpils – «Literature and Law»
- 2014: Agder – «Litteratur inter artes»
- 2016: Groningen – «Transit 'Norden' og 'Europa'»
- 2018: København – «Scandinavian Exceptionalisms»
- 2021 (utsatt fra 2020): Vilnius – «Mindekultur i nordiske studier»

Bilder 8-9: Seattle 1984 (Bredsdorff og Garton 2006, 63)

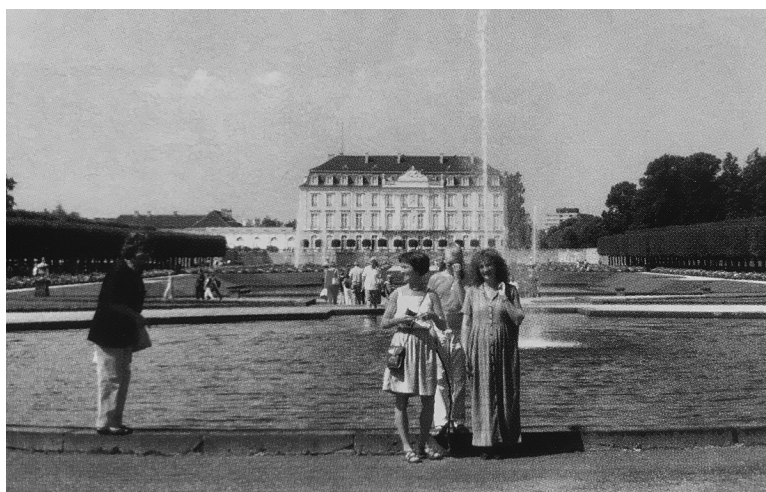
Bilde 10: Zürich 1988 (Bredsdorff og Garton 2006, 64)

Bilde 11: Budapest 1992 (Bredsdorff og Garton 2006, 65)

Bilde 12: Reykjavík 1994 (Bredsdorff og Garton 2006, 66)

Bilde 13: Bonn 1996 (Bredsdorff og Garton 2006, 67)

Bilder 14–15: Norwich 2000 (Bredsdorff og Garton 2006, 68–69)

Bilder 16–17: Wien 2004 (Bredsdorff og Garton 2006, 71)

Og så kommer Tromsø 2023. En historiebok som kommer ut i 2026 kunne altså dekke 10 konferanser. Spørsmålet er: Er det noen som vil melde seg for å overta stafettpinnen for neste generasjon? De to første bolkene ble avfattet på engelsk – men det er absolutt ikke nødvendig; det kunne kanskje være fint med et nordisk språk neste gang? Interesserte kan gjerne melde seg – og jeg vil tilby å støtte foretagendet så godt jeg kan.

Konferansen i Vilnius er ganske forskjellig fra alle våre tidligere konferanser – av velkjente grunner. Det blir noen uvanlige minner som blir skapt denne gangen – men minner blir det allikevel. Det blir spennende å følge med foredragene og debattene, selv om det må være på avstand. Og vi skal stole på dem av våre kolleger som er fysisk tilstede for å fortelle oss om hvordan det var å oppleve Vilnius sommeren 2021.

Bibliography

- Bredsdorff, Elias. 1986. *The History of IASS*. Göteborg: Göteborgs Universitet.
- Bredsdorff, Elias og Janet Garton. 2006. *The History of the International Association of Scandinavian Studies 1956–2006*. Norwich: Norvik Press.
- Bredsdorff, Elias, Janet Garton, Anker Gemzøe og David A. Wells. 2003. «International Association for Scandinavian Studies (IASS)». *Diogenes* 50 (2): 112–115. <https://doi.org/10.1177/03921921030500020>.
- Kress, Helga, red. 1996. *Litteratur og kjønn i Norden: foredrag på den XX. studiekonferanse i International Association for Scandinavian Studies (IASS)*. Reykjavík: Háskólaútgáfan.
- Noreng, Harald, red. 1971. *Den moderne roman og romanforskning i Norden. Innlegg ved den 8. studiekonferanse over skandinavisk litteratur 10.–14. august 1970*. Bergen: Universitetsforlaget.
- Rossel, Sven Hakon, red. 2006. *Der Norden im Ausland – das Ausland im Norden: Formung und Transformation von Konzepten und Bildern des Anderen vom Mittelalter bis heute*. Wien: Praesens Verlag.